

BALAJTHY FERENC

Karant(ének)

(Kozmikus pillanat)

*Százezer év egy kozmikus pillanat!
És nem vigyáznak rám higanyfolyók,
Agyagkatonák s a kishal, a Nagy(f)al
Felfalhat, mint Tűz Nap a tocsogót!*

*Minden táplálékot keres, és minden
Táplálék lehet, – rombol s születik
A Véges-Végtelen, túlontúl, s innen,
Míg száz és száz pillanat épp telik. –*

*S mi vár ránk, a Mindenből mi jó elő,
Rettenthetetlen mágneses vonzerő, –
Vagy kitaszítottság a Túlon-Túlra?*

*Ki emel ki, Térből-Időből, szennyből,
Ki bűnhődik itt, múltat és jövődőt,
S ki teremt egy másik Világot újra!?*

BALAJTHY FERENC (1946, Mór) Vajda János-díjas költő, nyugdíjas tanár. Tizennyolc verseskötve jelent meg, számos antológiában, folyóiratban, helyi és országos lapokban jelentek meg versei. Tagja a Magyar Írószövetségnek, a székesfehérvári Vörösmarty Társaságnak. Rendszeresen közölt gyermekverseket a kolozsvári Napsugárban és a Szivárványban.

Jelen, az a van...

(Lemegy és kel a maga járásán)

/Róma 2020/

*Oh, Janus, lám a múlt elmúlt, a jövő
Még oly messze, – és hol van a jelen,
Melyből két ágra az arcod fényre jó,
Hogy mindhárom élő egység legyen.*

*Császárok sorsára nem juthat a Nap,
Sors szekerünk telve csillagokkal, –
Az ember, ládd, az Űrből is jelet kap,
Sírod mi volt, lesz, ok nélkül, okkal!*

*De ne várj mindig ábrándos holnapra,
Jelen, az a van, bár csak a pillanatra!
Múlttá lesz minden ifjúi álmod szövő.*

*Szentháromság, – a múlt, jelen, s a jövő.
Egy Istenarcba hát beleférne minden?
Olyan idő nincs, – de lehet olyan Isten!*

Hiánygazda(g)ság

(Karantének IV.)

*A forró vér már jéghideg, a konzerv
Bonthatatlan, a szavatossága lejárt. –
Dalt, a verset, nem kíséri rokonszenv,
És kihálófélben minden aszfaltbetyár.*

*Parttalan hullámvész, fertőzött korok,
Bölcsőbe visszavágyó, furcsa öreg.
Szárny könny és összeszoruló torok,
Elapadt csók, néha megnyíló ölek.*

*Világos sötétkamra, hálapénz hamis,
Nincs visszaút, és nem hasad a hajnal.
Zsenge agyon agg agancs virít ma itt,
És ránk szakad a baj, őrijító robajjal!*

*Rontás járja át a testet, mint fát a szű,
Századokat szenvednek szívek, lelkek.
Rohad a szőlő, kesernyés a méz aszú,
Ám taposni kell mind az érett szemet!*

*Szárnyatlan angyal és gyalázott torzó,
Koldus időmilliomos, – s vírus kezét
Nem mos, – s üres a nagyvárosi korzó,
Szállong a kaporszakállú emlékezet.*

*Darabokra tört árnyékszék és szószék,
Vakcinák gurulnak, fából vaskarikák.
Istenhozta őrnagyok, globális Tóték,
Fenn, nyálhúzó szuperszonikus csigák.*

*Kórházzá változott Föld a világ szélén,
Csak a múmiákra nem kell védőmaszk!
Piheg a remény, – belénk oltva él még,
Sötét foltra ragasztható, zöld sebtapasz.*

*És egyszer majd porba hullik a korona,
Porból van mind, szépen porrá is válik!
Mert az Idő – rendíthetetlen borona –,
Mikor boldog karácsony felszikrázik!*

*Szent imánktól születhet megtisztulás,
Királyi dísz, – csak a királyokra való!
Jön majd, – jöttét jelzi harangkondulás,
A Fehér Isten, s mindent betakar a hó!*